Ασκητές μέσα στον κόσμο Β’: Ελένη Πολυβίου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Σεπτεμβρίου, 2023

Η φιλόθεη και φιλάρετη Ελένη Πολυβίου, η «Ελού», όπως την αποκαλούσαν, είδε το φως της ζωής στις 25-4-1926 στην Λάρνακα Κύπρου. Είχε γονείς τον Κυριάκο και την Ελπινίκη, ανθρώπους φτωχούς αλλά τίμιους και πιστούς. Από τον γάμο της με τον Μιχαήλ Πολύβιο απέκτησαν έξι τέκνα: Γεώργιο, Άννα, Κυριάκο, Μιχαλάκη, Ανδρούλα και Ελπινίκη. Αξιώθηκε να ίδη την δευτερότοκη θυγατέρα της Άννα μοναχή, με το όνομα Ταξιαρχία, που μονάζει σε μοναστήρι της Ηπείρου.

Εγκύκλια γράμματα έμαθε λίγα. Δεν τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, μελετούσε όμως την Αγία Γραφή και τους Βίους των Αγίων. Είχε σύνεση και διάκριση. Ήταν απλή, ευχάριστη και άνετη στην επικοινωνία της με τους άλλους.

Η Ελένη Πολυβίου δεν ήταν ο συνηθισμένος τύπος πιστής γυναίκας. Αν την έβλεπε κάποιος εξωτερικά, θα την θεωρούσε, ίσως, αφελή και θρησκόληπτη. Αν όμως την

πλησίαζε, θα ευρίσκετο μπροστά σε μία αποκάλυψη. Ιδιαίτερα ευφυής, ήξερε να κρύβη την πνευματική ζωή και τους ασκητικούς αγώνες της. Όταν ήταν λυπημένη δεν το έλεγε. Πάντα εφαίνετο χαρούμενη. Δεν την ενδιέφεραν οι συνηθισμένοι κανόνες καλής συμπεριφοράς. Τους υπερέβαινε και τους καταργούσε, θυμίζοντας κάποτε τους διά Χριστόν σαλούς Αγίους της Εκκλησίας μας.

Αγάπησε και πόνεσε πολύ στην ζωή της. Ο μεγαλύτερος πόνος της, ανάμεσα στις πολλές θλίψεις που δοκίμασε κατά τον επίγειο βίο της, ήταν η απώλεια του πρωτόκου γυιού της Γεωργίου, κατά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο, το καλοκαίρι του 1974. Ένας πόνος, που μέσα από την πίστη, μεταμορφώθηκε σε αληθινή αγάπη και προσευχή για όλους.

Έμαθε τον πόνο και την θλίψη της που είχε λόγω του αγνοούμενου γυιού της, να τον κάνη προσευχή και όχι κατάθλιψη και απελπισία. Και άρχισε με την συμβουλή ενός καλού Πνευματικού που είχε, να κάνη κάθε Σάββατο πρόσφορο. Και το πήγαινε πρωί-πρωί, από το χάραμα, στο Μοναστήρι και έλεγε: «Οι υπόλοιπες γυναίκες, όταν τελειώνη η Λειτουργία του Σαββάτου, θα πάνε στον τάφο του παιδιού τους, στον τάφο του ανδρός τους να κάνουν τρισάγιο. Εγώ ούτε τάφο δεν έχω για τον γυιο μου. Ούτε ξέρω αν πέθανε. Γι’ αυτό κάνω αυτό το πρόσφορο και το προσφέρω στον ιερέα για να το προσφέρη στον Χριστό μας. Και θα τον παρακαλώ: «Χριστέ μου, αν ο γυιος μου ζη, φώτισέ τον να κρατηθή στην πίστη του. Εκεί που βρίσκεται να είναι κοντά Σου. Αν έχη κοιμηθή, φώτισέ τον αιώνια και φώτισέ μας και μας να τον μνημονεύουμε. Εσύ ξέρεις αν είναι ζωντανός ή κεκοιμημένος».

Κάποια φορά έγραψαν κάποιες εφημερίδες ότι μερικοί αγνοούμενοι ζούνε και μερικούς από αυτούς τους υποχρέωσαν οι Τούρκοι να παντρευτούν Τουρκάλες. Το διάβασε αυτό η γιαγιά η Ελού και θορυβήθηκε και είπε στον π. Νεόφυτο: «Να κάνης μία Παράκληση στον Άγιο Γεώργιο για τον Γιώρκο μου. «Ως των αιχμαλώτων ελευθερωτής...» δεν είναι; Αν ο γυιος μου είναι ζωντανός και αλλαξοπίστησε καλύτερα να τον θερίση από αυτήν την ζωή. Εγώ τον θέλω τον γυιο μου ζωντανό, αλλά Ορθόδοξο».

Φτωχή γυναίκα ήταν, ένα πρόσφορο έκανε, και έκανε και την δική της καρδιά πρόσφορο, την προσέφερε στο Χριστό και ο Χριστός έκανε τον πόνο της χαρά και όποιος την επλησίαζε εισέπραττε αυτή την χαρά από την Ελού. Και έφευγε από κοντά της αναπαυμένος και χαρούμενος. Γι’ αυτό και ήταν μαγνήτης.

Σιγά-σιγά αυτή η γυναίκα απόκτησε πολλή χαρά. Τόση χαρά απόκτησε που έλεγε: «Κύριε, ελέησον. Μα πόση χαρά έχω μέσα στην καρδιά μου. Ιδιαίτερα στην θεία Λειτουργία! Εκείνη την ώρα γεμίζει φως ο νους μου και βλέπω μέσα μου χιλιάδες ονόματα. Και αρχίζω και τα διαβάζω. Συλλαβιστά-συλλαβιστά, όπως μπορώ, να διαβάζω».

Αποτέλεσμα αυτής της χαράς που ζούσε, άρχισε να μοιράζη η ίδια χαρά στους πιστούς. Την πλησίαζαν νέοι που κατάλαβαν την αρετή της, και πήγαιναν και την φιλούσαν το χέρι. Και τους έλεγε: «Γυιε μου, εκατομμύρια ευχές να έχετε. Εκατομμύρια εκατομμυρίων».

Μέσα στην Εκκλησία έβλεπες όλες τις γυναίκες να είναι γύρω από την Ελού. Οι νέες να την έχουν κοντά τους, να την παίρνουν στις αγρυπνίες, να την δείχνουν πολύ σεβασμό και να την έχουν ως ένα πρότυπο χαριτωμένης γυναίκας.

Κάθε Σάββατο, αλλά και άλλες μέρες, πήγαινε με τα πόδια στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Κοντού στην Λάρνακα, για να καθαρίση το ναό. Ο μακαριστός πατήρ Νικόλαος, ιερέας του ιερού ναού Αγίου Γεωργίου, ανέφερε στη νύφη της Στέφη ότι καθάριζε το ναό περισσότερο με τα ρούχα της, αφού ήταν γονατιστή όσο καθάριζε το πάτωμα. Όταν η ηλικία και η υγεία της δεν της επέτρεπαν να πηγαίνη περπατητή στον Άγιο Γεώργιο, ξεκινούσε και στον δρόμο πάντοτε κάποιον εύρισκε, γνωστό ή άγνωστο, που την μετέφερε. Όταν έφθανε στην πόρτα του ναού, γονάτιζε και πήγαινε γονατιστή μέχρι την εικόνα του Αγίου, όπου τον παρακαλούσε για τον αγνοούμενο γυιο της. Είχε αποθέσει όλες τις ελπίδες της για την ανεύρεση του γυιου της στον άγιο Γεώργιο, και ο Άγιος δεν έμεινε απαθής από αυτή την συνεχή παράκληση της πονεμένης μάνας. Μία μέρα καθώς ευρίσκετο στο Μοναστήρι, είδε τον Άγιο καβάλα στο άλογό του φέρνοντας μαζί του το αγνοούμενο παιδί της για να το δη η Ελένη. Αυτό το ανέφερε σε μία γνωστή της, την οποία παρακάλεσε να μην το πη στη νύφη της για να μην στενοχωρηθή.

Άλλοτε που επέστρεψε από τον Άγιο Γεώργιο, ανέφερε στη νύφη της ότι ο Άγιος είχε μόλις επιστρέψει από το Βερούτη (Βηρυτό), και η εικόνα του ήταν ιδρωμένη από πάνω μέχρι κάτω.

Ήξερε να αγαπά χωρίς ανταλλάγματα τον άνθρωπο. Έδινε τον εαυτό της στον άλλον και σήκωσε στους ασθενικούς ώμους της τα βάσανα και τα προβλήματα των άλλων. Λόγω αυτής της ανιδιοτελούς, της χωρίς όρια αγάπης της, έγινε πόλος έλξης για πολλούς ανθρώπους που ανακούφιζε και παρηγορούσε. Όλοι αυτοί είναι οι αψευδείς μάρτυρες της αγιασμένης ζωής της.

Το σπίτι της ήταν πάντα ανοικτό για γνωστούς και αγνώστους, πλούσιους, φτωχούς, νέους, ηλικιωμένους, και αξιωματούχους του κράτους. Φιλοξενούσε Μητροπολίτες, Ιερείς και Μοναχούς, πονεμένους, δυστυχισμένους, αρρώστους. Σε όλους τους κληρικούς -ακόμα και σ' όσους ένιωθε ότι θα ακολουθήσουν αυτό τον δρόμο- τους χάρισε μαύρες πλεκτές ζακέτες.

Κάθε Κυριακή πήγαιναν στο σπίτι της ηλικιωμένοι από την γειτονική στέγη ενηλίκων, «Παναγίας Χρυσογαλακτούσης», και τους πρόσφερε πρόγευμα, γεύμα,

ρούχα, αλλά κυρίως την στοργή και την αγάπη της.

Στον μπακάλη της γειτονιάς της, τον κ. Σάββα, είχε δώσει εντολή να αφήνη δύο φτωχές γυναίκες να ψωνίζουν και να τα χρεώνουν στον λογαριασμό της.

Στον κάθε ένα που περνούσε από το σπίτι, του έλεγε: «Έλα μέσα να πάρης καφέ!». Πάντα κάτι είχε να προσφέρη σε μικρούς και μεγάλους. Οι καλωσύνες της δεν είχαν τέλος.

Κάποια γυναίκα που ερχόταν σχεδόν καθημερινά στο σπίτι της, την άφηνε να μπαίνη στην κουζίνα και να παίρνη ό,τι εχρειάζετο για τις ανάγκες του σπιτιού της. Της χάρισε και το πλυντήριο ρούχων της νύφης της, που έμενε στην ίδια αυλή.

Αρκετοί από αυτούς που έρχονταν να την επισκεφτούν της έφερναν διάφορα πράγματα, όπως τρόφιμα, ρούχα και άλλα, τα οποία όμως μοίραζε αμέσως σε όσους τα εχρειάζοντο. Μία γνωστή της, έφερε ένα δοχείο με πολλά χαλούμια. Ενώ συζητούσαν, ήρθε άλλη κυρία που είχε ανάγκη, και της τα έδωσε όλα, χωρίς να κρατήση ούτε ενα.

Ένας άγνωστος την επισκέφτηκε και της ζήτησε να του δώση ένα παντελόνι. Ολοπρόθυμα του πρόσφερε δύο παντελόνια και ένα σακκάκι και δύο λίρες.

Για ένα χρόνο έρραβε στο χέρι (αφού την ραπτομηχανή της την είχε χαρίσει) ένα παλτό για τον εαυτό της, το οποίο όμως χάρισε σε μία γνωστή της επειδή είπε ότι της άρεσε πολύ.

Μετά τον πόλεμο του 1974 κρατούσαν αρκετούς Τουρκοκύπριους αιχμαλώτους σε ένα γειτονικό σχολείο. Η γιαγιά Ελένη, παρά τον πόνο του χαμένου παιδιού της, φιλοξενούσε τις Τουρκοκύπριες που πήγαιναν να δουν τους δικούς τους. Όχι μόνο δεν μνησικακούσε, αλλά τους έδινε νερό και τρόφιμα να πάνε στους αιχμαλώτους συγγενείς. Αρκετές ήταν οι φορές που η ίδια μαζί με τον σύζυγό της επεσκέπτοντο τους αιχμαλώτους.

Δεν υπολόγιζε καθόλου τον κόπο και τα υλικά αγαθά, αλλά ούτε και τα χρήματα. Όσα λεφτά έφταναν στα χέρια της, αμέσως τα έδινε εκεί που είχαν ανάγκη.

Σε κάποιον κ. Σταύρο που την επισκέφτηκε, του έδωσε λεφτά, τον παρεκάλεσε να αγοράση ένα κιβώτιο γάλα και να το πάη σε ένα συγκεκριμένο γηροκομείο. Όταν ο κ. Σταύρος έφθασε στο Ίδρυμα, η Διευθύντρια έκπληκτη τον ρώτησε πώς γνώριζε ότι δεν είχαν γάλα και ότι το εχρειάζοντο.

Κάποτε που εώρταζε ο εγγονός της, ήθελε ν’ αγοράση κάτι και δεν είχε καθόλου

χρήματα. Εκεί που περπατούσε, βλέπει κάτω στην άκρη του δρόμου χρήματα, και ήταν όσα ακριβώς εχρειάζετο για ν’ αγοράση αυτό που ήθελε! Τα πήρε, και εδόξασε τον Θεό.

Μιλούσε σε αγνώστους και τους έκανε φίλους της, χωρίς να τους ξεχωρίζη για την εθνικότητα, το θρήσκευμα και το χρώμα τους. Κάποτε το Πάσχα, ενώ ετοίμαζαν το τραπέζι, είδε να περνούν έξω από το σπίτι της τουρίστες, τους κάλεσε και έφαγαν με την οικογένειά της. Μία νεαρή ψυχοπαθής ζήτησε καταφύγιο κοντά της. Αφού δείπνησαν, την πήγε στη νύφη της στο διπλανό σπίτι για να περάση το βράδυ. Κάποια άλλη, που φιλοξενήθηκε στο σπίτι της και επειδή δεν είχε άλλο κρεββάτι, της έδωσε το δικό της και ξάπλωσε η ίδια στο πάτωμα. Όταν την ρώτησε η κόρη της Ανδρούλα γιατί κοιμήθηκε κάτω, της απάντησε ότι έκανε πολλή ζέστη το βράδυ και δεν μπορούσε να κοιμηθή στο κρεββάτι.

Κάθε χρόνο στην μεγάλη εμποροπανήγυρη της Λάρνακας, φιλοξενούσε εκτός από τους υπόλοιπους ξένους, ένα λεωφορείο κόσμο από το χωριό του συζύγου της. Το σπίτι και η αυλή γέμιζαν από κόσμο. Μετά το δείπνο έστρωνε στο πάτωμα για να κοιμηθούν οι ξένοι.

Φιλοξενούσαν συχνά μία συγγενή της. Αυτή θέλησε κάποτε να καθαρίση την κουζίνα. Στην προσπάθειά της να καθαρίση και το ολοκαίνουργιο ψυγείο, το κατέστρεψε. Όλοι στενοχωρήθηκαν και την μάλλωσαν, ενώ η Ελένη της έδινε εκατομμύρια ευχές.

Ένας φίλος κάποιου νέου που χτύπησε με το μηχανάκι πολύ άσχημα, ζήτησε από την κ. Ελένη να κάνη προσευχή. Αυτή έδωσε λαδάκι από κάποιο Άγιο και ο νεαρός, αφού τον σταύρωσαν, έγινε καλά. Από τότε πολλοί μαθητές την γνώρισαν και την επισκέπτοντο συχνά. Αφού τους κερνούσε, με πολλή αγάπη τους μιλούσε και τους νουθετούσε. Με αυτόν τον τρόπο πολλοί νέοι γνώρισαν τον Θεό.

Όταν πάθαιναν κάτι οι δικοί της και ειδικά τα παιδιά της, το διαισθάνετο. Η κόρη της Ελπινίκη που μένει στην Αθήνα, έκανε επέμβαση στον εγκέφαλο για αφαίρεση καλοήθους όγκου. Για την εγχείρηση δεν είχε αναφέρει τίποτα στους γονείς της, όμως η κ. Ελένη όλη μέρα ήταν ανήσυχη και ρωτούσε τους άλλους για την κόρη της την Ελπινίκη, και ήθελε οπωσδήποτε να μιλήση μαζί της στο τηλέφωνο.

Άλλοτε περίμενε στο Νοσοκομείο με την κόρη της. Εκεί ήταν κάποιοι Άγγλοι και ήθελε να τους μιλήση, αλλά αυτοί δεν καταλάβαιναν. Λέει τότε στην κόρη της: «Πες τους, ότι τους αγαπώ πολύ!». Αυτοί θαύμασαν και είπαν μεταξύ τους. «Πρώτη φορά είδαμε τόση αγάπη από μία άγνωστη!».

Ήταν πολύ ευλαβής. Τηρούσε όλες τις νηστείες, και την Δευτέρα όπως οι μοναχοί. Τα βράδια, ακόμα και αν ήταν Πάσχα ή Χριστούγεννα, δεν έτρωγε τίποτε άλλο παρά

μόνο λίγη σούπα φιδέ. Όταν είχε κόσμο στο σπίτι για δείπνο, για να μην καταλάβουν ότι νήστευε, έβαζε φαγητό στο πιάτο της, χωρίς όμως να το αγγίξη. Κάθε βράδυ διάβαζε τους χαιρετισμούς της Παναγίας μας, την Αγία Γραφή και έκανε κομβοσχοίνι όλη την ημέρα. Έκανε κομβοσχοίνι και στην Παναγία, λέγοντας σε κάθε κόμπο «Χαίρε, Νύμφη Ανύμφευτε». Δεν έλειπε το κομβοσχοίνι από το χέρι της. Την ρώτησε μία μοναχή:

— Έχεις την νοερά προσευχή, κ. Έλένη;

— Ναί, παιδί μου, την έχω, απάντησε.

Εκκλησιάζετο πολύ συχνά, σχεδόν καθημερινά και όταν πήγαινε σε θεία Λειτουργία κοινωνούσε. Έλεγε η γιαγιά: «Η Παναγία όταν βλέπη τον κόσμο να πηγαίνη νωρίς στην Εκκλησία, χαίρετε και χαμογελά».

Η απλότητά της, η αθωότητά της και η καλωσύνη της την έκαναν να βλέπη όλους τους ανθρώπους καλούς και να μην βάζη κακό στο νου της για κανέναν.

Κάποτε καθόταν στην τραπεζαρία στο Μοναστήρι που μονάζει η κόρη της μοναχή Ταξιαρχία, και έπαιρνε πρωϊνό. Δεν είχε ανοίξει ακόμη η πόρτα του Μοναστηριού και είχε έρθει κάποιος εργάτης. Αυτός είδε την πόρτα κλειστή και νόμισε ότι δεν τελείωσε η πρωϊνή ακολουθία, και για να μην ενοχλήση χτύπησε το παράθυρο και ζήτησε από την κ. Ελένη να του ανοίξη για να μπη από κει, επειδή βιαζόταν να αρχίση την εργασία του. Αυτή, χωρίς να σκεφτή κάτι κακό, του άνοιξε το παράθυρο και μπήκε μέσα. Στις μοναχές όλη την ημέρα δεν ανέφερε τίποτα. Το βράδυ διηγήθηκε το περιστατικό με τον εργάτη, χωρίς όμως να ξέρη ότι αυτός ήταν εργάτης της Μονής. Οι μοναχές τότε ανησύχησαν πολύ γιατί νόμισαν ότι είναι κλέφτης και άρχισαν να ψάχνουν όλο το Μοναστήρι μήπως και έχη κρυφτή κάπου για να κλέψη την νύκτα, αφού όλη την ημέρα δεν καταλάβαν κάτι. Αυτή με ηρεμία τις διαβεβαίωνε ότι ήταν ένας άγγελος! Τίποτα κακό δεν μπορούσε να βάλη στο νου της. Ο εργάτης κατάλαβε την ανησυχία τους, τις εξήγησε τι συνέβη και ησύχασαν.

Η κ. Ελένη Αγγελίδου από την Λάρνακα, που πολλές φορές ήταν συνοδός και οδηγός της μακαριστής Ελένης Πολυβίου, θυμάται: «Η πρώτη μου επαφή-γνωριμία μαζί της έγινε όταν μου ανατέθηκε από μία γειτόνισσά μου να πάω στο σπίτι της και να της παραδώσω μία μπουκάλα με ελαιόλαδο. Όταν έφθασα, της εξήγησα από ποια ήταν το ελαιόλαδο και μου απάντησε: «Μόλις τώρα κάθησα με τον σύζυγό μου να φάμε όσπρια και δεν είχαμε λάδι. Δεν πρόφθασα να παρακαλέσω τον Πανάγιο Θεό μου και αμέσως μας έστειλε».

»Όταν θα γινόταν η ενθρόνιση του Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεόφυτου, στις 13-9-1998, στην Ευρύχου, ζήτησε να παρευρεθή και αυτή γιατί ήταν γνωστός της. Για

την μεταφορά του κόσμου είχε δρομολογηθή λεωφορείο. Της εξήγησα ότι θα έχει πολύ κόσμο και επειδή πονούσαν τα πόδια της θα εδυσκολεύετο. Αυτή ήταν ανένδοτη. Φτάσαμε και για λίγη ώρα περιμέναμε ένθεν και ένθεν του δρόμου όλος ο κόσμος, μέχρι να περάση ο Μητροπολίτης για να κατευθυνθή προς την Εκκλησία. Εκεί που περιμέναμε, μου ανέφερε ότι θα ήθελε να δη και την αδελφή της, τη μοναχή που θα ερχόταν και αυτή από το μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονα Αχερά. Εγώ της απάντησα ότι ήταν αδύνατο, μέσα σε τόσο πολύ κόσμο, να μπορέση να την δη. Λίγο πριν βγη ο κόσμος από τον Μητροπολιτικό ναό, όπου είχε γίνει η ενθρόνιση, κατευθυνθήκαμε σιγά-σιγά προς την Μητρόπολη, όπου ο Μητροπολίτης θα εδέχετο τις ευχές κλήρου και λαού. Όταν φθάσαμε εκεί, δύο αστυνομικοί φρουρούσαν τις εισόδους και δεν άφηναν κανένα να περάση, μέχρις ότου φθάση ο Μητροπολίτης και το υπόλοιπο ιερατείο. Εκεί που στεκόμαστε, έρχεται ο ένας αστυνομικός την παίρνει από το χέρι και της λέει: «Γιαγιά, εσύ μπορείς να περάσης» και ψιθυριστά λέει στον άλλο αστυνομικό: «Είδες τι χαριτωμένη γιαγιά;». Τους εξήγησα ότι την βοηθούσα και με άφησαν να περάσω, για να την βοηθώ. Κανέναν άλλον δεν άφησαν να περάση στην αυλή και στην αίθουσα της Μητροπόλεως. Μέσα στον διάδρομο της Μητροπόλεως την υποδέχτηκε ο οδηγός του Μητροπολίτη, ο οποίος την γνώριζε. Ενώ μιλούσε με τον οδηγό, εμφανίζεται από την άλλη άκρη του διαδρόμου, η αδελφή της η μοναχή. Αγκαλιάστηκαν φιλήθηκαν και μου λέει: «Είδες; Δόξα να έχη ο Άγιος Θεός, που μου την έστειλε να την δω». Ο οδηγός μας ωδήγησε στην αίθουσα της Μητροπόλεως, όπου ο Μητροπολίτης θα εδέχετο τις ευχές. Αφού χαιρέτησαν πρώτα οι Αρχιερείς, οι Ιερείς και οι επίσημοι, πρώτη τον χαιρέτησε και του ευχήθηκε η γιαγιά Ελένη και τον αποκάλεσε «Ω! Γυιε μου!», και ο φωτογράφος τους έβγαλε 2-3 φωτογραφίες μαζί. Τελικά έφυγε πολύ ευχαριστημένη και μέσα σε όλη αυτή την κοσμοσυρροή ούτε κουράστηκε ούτε ταλαιπωρήθηκε».

Η κ. Καλλιόπη Τζιαρή από την Λάρνακα θυμάται το εξής περιστατικό: «Μία Κυριακή, μετά το τέλος της θείας Λειτουργίας, προχωρώντας προς το τέμπλο του ναού για να προσκυνήσω, είδα την γιαγιά Ελένη να έρχεται προς εμένα με μία έκφραση θαυμασμού και απορίας -δεν ξέρω ακριβώς πως να την περιγράψω- και μου είπε ότι είδε την Παναγία, ψηλή, ωραία, και η οποία χωρίς να περπατά πέρασε από την Αγία Τράπεζα και ανεβαίνοντας χάθηκε στο βάθος ψηλά του Ιερού».

Έπασχε από αρκετές ασθένειες• μεταξύ αυτών έπασχε και από τα έντερά της. Κάθε φορά που οι πόνοι εγίνοντο ανυπόφοροι, καλούσε με την προσευχή της τον άγιο Νεκτάριο να την σταυρώση να γίνη καλά και έπαυαν οι πόνοι.

Έλεγε σε όλους «τα εκατομμύριά μου ευχές να έχετε!». Και έτσι την ωνόμαζαν «το εκατομμύριο!». Μιλούσε σαν πνευματικός πατέρας και σε όσους είχαν προβλήματα, τους έδινε συμβουλές και τους παρηγορούσε με την αγάπη της. Όλοι την γνώριζαν ο Δήμαρχος, οι Βουλευτές, ο Έπαρχος, ο Μητροπολίτης, και άλλοι. Πάντα την χαιρετούσαν και αυτή τους έλεγε «τα εκατομμύριά μου ευχές να έχετε».

Όταν πήγαινε στο Νοσοκομείο ποτέ δεν έκλεινε ραντεβού με τους γιατρούς. Και 50 άνθρωποι να περίμεναν, ο γιατρός έλεγε να περάση η κ. Ελένη. Την γνώριζαν όλοι από τις καλωσύνες της. Ακόμη, όποιος δεν είχε δουλειά του εύρισκε!

Διηγείται ο Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος:

«Πήγα να την δω ένα μήνα πριν από την κοίμησή της. Μου είπε:

— Γυιέ μου, ήρθε η Παναγία και με έπιασε από το χέρι και μου είπε «’Αντε Ελού, είναι η ώρα μας». Της λέω:

— Γιαγιά, γιατί βιάζεσαι να φύγης;

— Μα βιάζεται η Παναγία μας. Βιάζεται η Κυρία Θεοτόκος μας. Της έδωσα ευλογία μία εικόνα της Παναγίας και την προσκυνούσε με πολλή ευλάβεια και έλεγε «Παναγία μου, σε παρακαλώ, μη με εγκαταλείψης και να με έχης κοντά σου όταν θα έρθω στην άλλη ζωή του Χριστού σου». Της είπα:

— Μή βιάζεσαι, πρέπει να εκδοθή το διαβατήριο και να μπη σφραγίδα για να φύγης από αυτή τη ζωή.

— Όχι, γυιέ μου. Τούτη την φορά εκδόθηκε. Για να έρθη η Παναγία, σημαίνει ότι ήρθε η ώρα μου.

Και όντως έφυγε, αλλά με κανονικό διαβατήριο την πίστη της, τη νηστεία της και την αγάπη στην θεία Λειτουργία.

»Την επίσκεψή μου αυτή, ένα μήνα πριν από τον θάνατό της, την έκανα διότι με κάλεσε η ίδια. Ήταν πολύ ταπεινή και ήθελε να με ρωτήση αν το όραμα της Παναγίας που είδε ήταν εκ Θεού ή του Κοντονούρη, για να την ξεγελάση;

— Τι αισθάνθηκες γιαγιά; την ρώτησα.

— Χαρά, γυιέ μου, πολλή χαρά!

— Έ, φαίνεται ότι ετοιμάζεται το διαβατήριο, αλλά εσύ μη βιάζεσαι, έχουμε πολλά να κάνουμε για να μετανοήσουμε...».

Είχε εισαχθή στο Νοσοκομείο Λάρνακος και το Σάββατο το μεσημέρι ζήτησε να κοινωνήση. Η νύφη της Στέφη κάλεσε αμέσως τον εφημέριο του Νοσοκομείου π. Παναγιώτη και την κοινώνησε. Η νύφη της ζήτησε την ευχή της. Με μεγάλη δυσκολία είπε, «τες ευτζές μου, κόρη μου». Ήταν τα τελευταία λόγια της.

Πάντα έλεγε: «Θεέ μου, να πέθαινα Σαββάτο να ανέβη η ψυχή μου Κυριακή κοντά σου», και ο καλός Θεός μας την ακούσε. Το Σάββατο, 5 Απριλίου 2003, η ώρα 7.00 το βράδυ αναχώρησε για τον ουρανό.

Το βράδυ που είχε κοιμηθή, η νύφη της μπήκε στο υπνοδωμάτιό της και ένιωσε άρρητη ευωδία.

Η Μελανή Καλαβασιώτη από την Αραδίππου, τακτική επισκέπτριά της, δεν ήταν παρούσα στις τελευταίες ώρες της. Μόλις ξεψύχησε, έφτασε και δεν την αναγνώρισε. Το πρόσωπό της έμοιαζε με πρόσωπο νέας χαριτωμένης γυναίκας.

Η εξόδιος ακολουθία τελέστηκε στην ενορία της, στον Μητροπολιτικό ναό Σωτήρος Λάρνακος, στις 6 Απριλίου, με προεστώτα τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κιτίου κ.κ. Χρυσόστομο, με την παρουσία πολλών ιερέων και πλήθους πιστών.

Δεν υπήρχε πένθος και λύπη, αλλά χαρά διάχυτη σε όλους που θύμιζε η όλη τελετή περισσότερο Ανάσταση και Πάσχα.

Αιωνία της η μνήμη Αμήν.

(“Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄“, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: pemptousia.gr*)*